

เกือบ 1 ปีที่ผ่านมาที่ได้มีโอกาสมาทำงานร่วมกับทีม AcadeMED+ เราได้ฝ่าฟันอะไรต่าง ๆ นานามากันพอสมควรในรอบปีแรกนี้ เมื่อครั้งมารวมทีมกันหลายคนในทีมรวมถึงตัวเองยังคงค่อนข้างอ่อนประสบการณ์ทั้งด้านการบริหารและด้านแพทยศาสตร์ศึกษา เมื่อลงหน้างานก็มีความมุ่งมั่นเป็นอย่างยิ่ง ความรู้สึก ณ ช่วงแรกคล้ายกับถูกจับไปวางกลางสนามรบแบบไม่เคยซ้อมรบมาก่อน แต่เมื่ออยู่กลางสนามรบเราก็ต้องสู้หากไม่สู้ก็อาจตายคาสนามรบได้ ลงสู่หน้างานแรก ๆ ทั้งทีมได้ร่วมใจกันรบไปด้วยซ้อมรบไปด้วยคือทำงานไปด้วยและศึกษาอบรมสิ่งที่จำเป็นเพิ่มเติมไปด้วยไม่ว่าจะเป็นการประกันคุณภาพการศึกษาต่าง ๆ การเรียนเพิ่มเติมด้าน medical education และบางคนรวมถึงตัวเองก็ได้ทำคอร์สการบริหารเรียนเพิ่มเติม นอกจากการเรียนจริงจังก็ยังคงเรียนรู้งานที่ได้รับมอบหมาย (ซึ่งถือว่าเป็นงานใหม่สำหรับทุกคน) เรียกได้ว่าทั้งมือและหัวเป็นระวิงกันทีเดียว สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติคิดว่าไม่ว่าใครอยู่ในสถานการณ์นี้ก็คงจะทำเช่นนี้ ถึงแม้จะนำหนักลดกันเป็นแถวแต่พบว่าการลุยหน้างานไปด้วย เรียนที่จำเป็นไปด้วยทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็วมาก แม้ว่าจะยังไม่ถึงขั้นเชี่ยวชาญแต่ก็สามารถบริหารจัดการหน้างานไปได้อย่างมีประสิทธิภาพระดับหนึ่ง

เมื่อผ่านช่วงเวลาของความมุ่งมั่นและเริ่มเข้าที่เข้าทางแล้ว ด้วยการนำของอาจารย์ประภาพรหรือแม่ต่ายซึ่งมีเป้าหมายชัดเจนมากคือ “การเรียนอย่างมีความสุข ” โดยไม่ใช่ว่าจะตามใจนักศึกษาทุกเรื่องหรือลดมาตรฐานหรือคุณภาพของการศึกษา แต่เพื่อสร้างสภาวะแวดล้อมที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้เรียนมากที่สุด ด้วยเป้าหมายชัดเจนนี้ของแม่ทีมและไม่รู้ว่าใครที่จับพวกเรามาวางรวมกัน ทั้งทีมต่างยอมรับและเห็นเป้าไปในทางเดียวกันโดยอัตโนมัติ เมื่อเป้าชัด ความพร้อมของทีมจากการเรียนรู้เพิ่มเติมเริ่มมี หน้าที่ความรับผิดชอบแต่ละคนถูกแบ่งสรรปันส่วนให้ชัดเจนมากขึ้น ทุกคนก็ดูเหมือนจะลุยงานไปข้างหน้าได้ แต่มันก็ยังไม่เป็นอย่างที่คิด เพราะยังทำงานไปปัญหาหน้างานนานับประการก็ถาโถมมาไม่รู้กี่เรื่องต่อกี่เรื่องในแต่ละวัน การดับไฟดูไม่มีที่สิ้นสุดเพราะไฟติดเรื่อย ๆ จนคนดับเริ่มหมดแรง แต่พอหันมาดู อ้าว! เป้าหมายเรายังห่างไกลเหลือเกิน เมื่อตัวเองได้ทบทวนร่วมกับเพื่อนร่วมทีมก็เริ่มรู้สึกที่เราทำอะไรตรงไหนผิดไหม ทำไมเราทำงานหนักแต่เรายังไม่เข้าใกล้เป้าหมายเลย ณ ตอนนั้นคิดอะไรไม่ออก คิดได้อย่างเดียวคือต้องไปถามผู้รู้หน่อยว่าเราทำอะไรผิดไปหรือเปล่า จนได้มีโอกาสนัดหมายไปขออาจารย์อนวัชเลี้ยงข้าวพร้อม lecture เบา ๆ ถึงวิธีการทำงานที่จะทำให้บรรลุเป้าหมาย ในเวลาอันสั้น 1 ชั่วโมงกว่า ๆ มีทั้งทฤษฎีไม่ว่าจะเป็นหลักการ Pareto และอื่น ๆ รวมถึงแนวทางปฏิบัติว่าทีมเราควรมีแนวทางปฏิบัติอย่างไรให้ไปถึงเป้าหมาย หลังจากการคุยวันนั้นการประชุมทีม AcadeMED+ 1 วันเต็มจึงเกิดขึ้น แม้ก่อนหน้าจะมีการประชุมผู้บริหารคณะเพื่อร่วมกันวางแผนกลยุทธ์แล้วก็ตาม แต่ดูเหมือนภาพแผนกลยุทธ์ของทีมเราและ timeline ของแผนต่าง ๆ ที่ควรจะต้องยังคงเลื่อนรางมาก

การประชุมที่วันนั้นเริ่มจากการที่ทุกคนต้องส่งการบ้านโดยระบุปัญหาต่าง ๆ ที่พบในขณะทำงาน เราเริ่มด้วยการเอาปัญหาต่าง ๆ มาจัดกลุ่ม เมื่อจัดกลุ่มแล้วโดยบังเอิญเราพบว่าปัญหาเหล่านี้เมื่อจับคู่แล้วมันเข้าได้กับองค์ประกอบต่าง ๆ ของเกณฑ์ WFME วันนั้นเป็นวันที่เราได้ช่วยกันระดมความคิดเห็นจนเข้าใจเบื้องลึกเบื้องหลังของปลายภูเขา น้ำแข็งที่เกิดเป็นไฟที่เราต้องดับอยู่ทุกวันจนจะแทบไม่ไหว ครึ่งวันผ่านไปเราได้ผลสรุปของปัญหาและบ่ายวันนั้นเราร่วมกันระดมสมองระบุแผนที่ต้องทำ เรียงลำดับตามความสำคัญและ timeline ของแผนงานต่าง ๆ ระบุความเสี่ยงอันจะทำให้แผนไม่สำเร็จและแผนการลดหรือจัดการกับความเสี่ยงเหล่านั้น ทั้งวันผ่านไปทำให้เกิดภาพอันชัดเจนมากขึ้น วันนั้นทุกคนกลับบ้านกันอย่างอิดโรยโดยทิ้งอาจารย์ประภาพรและอาจารย์เกษมศรีประชุมการจัดเสวนาต่อไว้ในห้องประชุมแบบโดดเดี่ยว

หลังจากการประชุมครั้งนั้นปัญหาหน้างานก็ยังมีอยู่เช่นเดิมเพราะเหตุยังไม่ได้แก้ผลก็คงยังอยู่ ครั้นจะไม่ดับไฟก็ดูท่าไม่นักศึกษาที่อาจารย์จะเดือดร้อน แต่ทีมเราก็ดูจะดับไฟไปด้วยทำงานตามแผนไปด้วย แม้บางอย่างจะล่าช้าไปบ้างแต่ก็ยังอยู่ในขอบเขตระยะเวลาอันยอมรับได้ จนมาถึง ณ วันนี้แม้จะมีทุกสิ่งทุกอย่าง แต่หลักสูตรปรับปรุงใหม่ที่กำลังอยู่ในขั้นตอนการจัดทำ มาตรฐานต่าง ๆ ก็กำลังอยู่ในระยะการสร้างตัวให้เห็นเป็นรูปเป็นร่าง สิ่งไหนที่พอมีอยู่แล้วก็ถูกพัฒนาต่อ การสร้างสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เพื่อเอื้อต่อการเรียนของผู้เรียนก็กำลังอยู่ในขั้นตอน หวังเหลือเกินว่าในช่วงระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งนี้ ทีม AcadeMED+ ของเราจะสามารถทำงานให้บรรลุเป้าหมายหลักของทีมคือ “ให้นักศึกษาแพทย์เรียนอย่างมีความสุข” ได้

ทั้งหมดทั้งมวลดูแล้วยังไม่เห็นคำว่า “สำเร็จ” หรือ “สุดยอด” เลย ทุกอย่างล้วนอยู่ในขั้นตอน แต่สำหรับตัวเองแล้วที่ผ่านมามีได้ว่าประสบความสำเร็จในการเริ่มต้นเป็นผู้บริหาร เมื่อมานั่งทบทวนก็พบบทเรียนสำคัญหลายประการ ได้แก่ (1) การเรียนหรืออบรมที่จำเป็นจริง ๆ ร่วมไปกับการรับรู้ปัญหาหรือเห็นหน้างานทำให้รู้แน่ชัดว่าต้องการอะไรจากการเรียนเหล่านั้น ส่งผลให้มีความรู้ความเข้าใจมาก, (2) การมีเป้าหมายอันชัดเจนเป็นเหมือนธงที่ปักไว้ มีไว้ให้เป็นแสงนำทางเพื่อหาแนวทาง แผนการอันนำไปให้ถึงธงนั้น นอกจากนั้นยังทำให้ได้ทบทวนเสมอว่าตอนนี้เราอยู่จุดไหนห่างจากเป้าหมายเท่าใด และคอยปรับเปลี่ยนแผนการไปเรื่อย ๆ เพื่อให้เข้าใกล้หรือไปถึงเป้าหมายให้ได้ สิ่งสำคัญอีกอย่างที่เรารู้คือการที่ทุกคนในทีมเห็นเป้าหมายตรงกันนั้นสำคัญมาก เพราะทุกคนแบ่งงานกันทำเมื่อเป้าหมายตรงกัน แนวทาง วิธีการมันจะสอดคล้องกันไปโดยอัตโนมัติ, (3) เมื่อเกิดภาวะสับสนงงวยไม่รู้จะไปทางไหน ผู้รู้ช่วยเราได้ การหาปรึกษาที่ดีเหมือนมีชัยไปกว่าครึ่ง, (4) การจัดลำดับของงานสำคัญมาก การประเมินความสำคัญหรือผลของแผนงานย่อยจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อจัดลำดับ priority และเพื่อไม่ให้เป็นการทำงานสะเปะสะปะแต่ไม่เข้าเป้าหรือเข้าสู่สภาวะคนทำงานเพียงก่อน แต่ผลไม่ชัด ทั้ง 4 ข้อคือบทสรุปจากประสบการณ์ที่ผ่านมา นอกเหนือจากนั้นสิ่งสำคัญอย่างสุดท้ายอันจะขาดไม่ได้คือการฝึกสติ การทำงานกับคนหมู่มากมักมีความคิดความเห็นที่แตกต่างหลากหลายเสมอ สติและการคิดเอาใจเขามาใส่ใจเราสำคัญไม่แพ้เรื่องใด ๆ ขาดสติอะไรหลาย ๆ สิ่งอาจจะขาดลง ณ ตรงนั้นก่อนไปถึงเป้าหมายแล้วก็เป็นได้